

denne Sætning, i samme Grad som man glemmer den sande konstitutionelle Sætning, at et Ministerium for at bestaa ogsaa skal være i Overensstemmelse med Folkerepresentationen, i samme Grad kan et Ministerium søle Trængsel til at styrke sin Stilling til en vis Side ved visse Foranstaltninger, ved at bestemme Et her og et Andet der efter eget Lykke, selv om det saa skulde gaa ud over saa alvorlige og vigtige Interesser som f. Ex. det værnepligtige Mandstabs Indførelse til Krigsgjæring. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at man under saadanne politiske Forhold kommer til os hvert Aar saa paa et Sted og saa paa et andet med Bevillinger, særlig gjædende til dette Niemed. Og naar man da en Gang siger: den Sag maa vi have ren og klar Besked paa, saa fremstiller man — dette man er ikke Regjeringen — det faaledes, som om Folkerepresentationen, der rørte ved denne Sag, her stod i direkte Forhold til Ansvarlige. Nei! Folkerepresentationen maa under Forhold, hvor dens Ret efter vor Opfattelse antastes, se at holde de Principer, der ligge til Grund for Bevillingsmyndigheden, klare, og ligeoverfor disse Ministre, som søle Trængsel til disse Midler for at kunne hævde den eneste Livsstraad, de endnu synes at have tilbage, maa vi da sige, vi kunne ikke; det er kun med Ministrene, vi have at gjøre, ikke Andet, men vi kunne ikke paa denne Maade nære et Ministerium, søde et Ministerium, søge at opholde dets Liv, naar vi ikke ønske, at det skal leve. Det er korrekt, konstitutionel Opfattelse; noget Mere og Andet ligger ikke deri. So! der er ganske vist det, at vi ville have, at Enhver skal have Sit, og at vi ikke sidde her for at tage Del i en vis ensidig Bestræbelse for at gaa i ensidig Retning med Landets Formue, men for at den kan anlægges og benyttes til fælles Bedste. — Vi komme dernæst til Klampenborg. Der skulde den ærede Finantsminister mene, at vi ikke burde udtale os saa spagfærdig som vi have gjort med Hensyn til Overensstemmelsen med vor Forfatning. Principet angaar nemlig, hvorvidt en tidligere givne Begunstigelse til Statskassens Stæde, som ved Thronstifte skulde fornyes for at gjælde, ikke maatte kræve Lovgivningsmagtens Billigelse eller i alt Fald være i Overensstemmelse med de Principer, ifølge hvilke Lovgivningsmagten har at varetage Statskassens Læv i det Hele. Jeg tror, at Flertallet i den Henseende har udtalt sig varsomt, og naar Ministeren vilde paapege § 27 til Forbød for sin Opfattelse, turde det dog være at give Udtrykket „Bevilling“ et Omfang, som kunde have meget betænkelige Følger. Naar Ministeren ved samme Leilighed vilde sige, at Regjeringen har Ret til at bortforpagte, saa skal jeg ikke her komme nærmere ind paa denne Retts Begrændsning, men den er i alt Fald begrændset ved Hensynet til Statskassens Læv; men Ingen turde dog paastaa, at

den Forpagtning, der er flet paa 50 Aar — hvis det skal kaldes en Forpagtning — af Klampenborgs Terrain for en saa ubetydelig Leiesum skulde være i Statskassens Interesse. Det er saare langt fra. Det er et af de smukkeste Terrainer i Danmark, som Staten eier, hentastet for 50 Aar for en ubetydelig Leie — da heller flet Intet. Enten man derfor vil se det under den ene eller den anden Synsvinkel, turde jeg antage, at Flertallets hypothetiske Bemærkninger — thi de have jo ikke faaet noget saa bestemt Udtryk — maatte gnerkjendes for passable. — Hvad angaar Hensætningen om Bygningsstatten og Rangstatten, da glæder det mig, at Hensætningen laar just ikke er rettet specielt til den nuværende ærede Finantsminister. Jeg kan godt forstaa, at den meget ærede Minister mener, at hans Tid ikke bliver saa lang, at han vil kunne faae saa vanskelig en Sag som Bygningsstatten revideret; men i og for sig turde det formentligt være rigtigt nok, at Bygningsstatten trænger til Revision, trænger til betydelig Nedsættelse. Med Hensyn til Rangstatten skal jeg minde om, at, skjøndt vi hvert Aar saa en meget stor Portion Rangspersoner, for ikke at tale om deforeviede og bestjenede Folk, — thi paa dette Punkt stinner Naabens Sol her i Landet varmt og stadig lysende, om end ganske vist til nogle Sider lidt stærkere end til andre — saa gaar dog Rangstatten saa godt som stadig ned. Man vedtog for en Del Aar siden den Foranstaltning at ophæve Rangstatten for Embedsmændenes Bedkommende, tilligemed den Bestemmelse, at de ikke maatte have høiere Rang end den, deres Embede gav dem, og man tænkte sig — der var i alt Fald dem, der tænkte sig det — at den Gang havde man begyndt at sætte en Pæl i Rjødet paa hele dette tvøvrigt lyslevende Spjøgelse. Men pludselig fik man nedsat Komiteer, som dog ikke saa pludselig bleve færdige med hele deres Arbejde. Det Første, de bleve hurtigt færdige med, var, at bringe de høie Embedsmænd op i høiere Rangklasser, end de tidligere havde været i, saa at de altsaa ikke fik mindre Rang end tidligere, men mere (Wint her: Og Afgang til Klostrene). Ja, ganske vist, Afgang til Klostrene ialfald for de kvindelege Medlemmer af Familierne. Langt om længe kom saa Luven til de øvrige Embedsmænd; de af dem, som tidligere havde havt Rang, fik et lille Stenk mere, og Mange, der ikke havde ventet det, kom ind under Rangforordningen, saa at vi altsaa ved denne Foranstaltning fik flere indrangerede og udmærkede Folk i vort lille Land. I Landets forskellige Egne og spredte i de forskellige Samfundslag vil omtrent kunne findes 25 pCt. af Befolkningen, som have en krablende og krablende Fornemmelse henimod Opnaelsen af Rang, til hvem altsaa den nævnte Dplysningsfol endnu ikke er naaet; der er altsaa endnu saa Mange, som ikke have erhvervet sig den fornødne Dplysning om Indholdet og Værdien af hele dette